

UN OM ÎNOATĂ ÎNTR-O MARE DE GÂNDURI

Autor: Iulia Nedelcu | 1 ianuarie 2022

Imagine: seară de toamnă sau de vară, detaliile meteorologice nu contează, începe să se întunece. Un om stă la o fereastră mică din bucătăria unui bloc în care toate bucătăriile arată la fel și se gândește.

Îmi umplu ziua cu activități frumoase și seara cu prieteni care îmi sunt dragi. Totuși, mă simt mereu singur. Știu că nu sunt singur, că trebuie să fie Cineva acolo, mai știu și că sunt oameni care, spre deosebire de mine, chiar nu au pe nimeni alături. Sunt atunci un simplu mofturos, un veșnic nemulțumit și, mai rău, un plângăcios, fiindcă prea des senzația asta de singurătate îmi pune un nod în gât și mă smiorcăi fiindcă aș vrea să mă ia cineva în brațe, dar în același timp nu aș permite nimănui să se apropie de mine, să se apropie în mod profund, să ne înțelegem, fiindcă proximitatea fizică este cea mai simplă dintre toate, goală și seacă precum contactul dintre două carapace dacă nu reprezintă nimic substanțial pentru participanți. E foarte ușor să îl atingi pe celălalt când nu îți pasă, când ar putea la fel de bine să fie sau să nu fie.

Am descoperit că gesturile nu înseamnă nimic. Mimez aceleași mișcări pe care odată nu credeam că le-aș putea transfera în contactul cu alți oameni; ating un obraz, e doar un obraz, moale sau aspru, țin o mână sau permit ca a mea să fie reținută de alta, nu văd de cât contactul dintre piele și piele, adesea nefericit prin stângăcia sa. Un obraz pur și simplu, niște ochi pur și simplu, nimic nu e plin de substanța strălucitoare care se revărsa în fiecare cotlon al inimii mele când vedeam *ochii* și atingeam *obrazul*. Mâinile mele nu mai pot să simtă nimic. Altă chestiune sunt ochii. Priveam cu drag, acum privesc cu indiferență și zeflema. Ochii mei au ajuns niște ferestre cu draperii prăfuite, nu vezi nici înăuntru, nu pot să văd prea bine nici în afară.

Poate că trebuie să fiu singur, poate că e o lecție pe care nu o pot învăța decât dacă o repet la nesfârșit, zi de zi, fără nicio aparentă îmbunătățire a performanței. Pentru că oricât încerci să faci ceva bun cu singurătatea ta, e mereu prea liniște și serile sunt crunte. Te fac una cu pământul. De când sunt singur urăsc apusurile fiindcă sunt atât de frumoase. Mă amăgesc cu o fărâmă de bucurie, doar ca apoi să se termine și lumea să

Își vadă de ale ei, în timp ce totul începe să se întunece în jur și în mine. Cinci minute de frumusețe pentru ore întregi de lumină chioară de bec economic.

Îmi caut un prieten. M-am săturat să am mulți prieteni cu care să mă risipesc și să mă fărâmițez. Aș vrea să ofer totul în mod condensat, într-o singură direcție, punct țintit-punct lovit. Ce nu înțeleg mulți e că în prietenie e ca în dragoste, îți merge sau nu îți merge (cred că ar fi de pomană să menționez că mie nu prea mi-a mers). Nu poți să fii prieten cu oricine, la întâmplare, trebuie ca ceva profund din celălalt să facă să vibreze ceva profund din tine, iar apoi mai e și delicata problemă a exclusivității, fiindcă mai greu îți vine să oferi tot unui om care îți oferă un sfert fiindcă deja oferă totul altcuiva. Poate sunt fixist, însă cred că prieteni nu pot fi decât doi oameni care au nevoie în aceiași măsură unul de celălalt. Și dacă mă înșel, cu siguranță sunt fixist, fiindcă nu vreau să fiu prieten decât cu un om care vrea la fel de mult să fie prieten cu mine, ceea ce, e lesne de înțeles, duce la o situație destul de complicată, fiindcă până la vârsta mea mulți s-au găsit deja unul pe altul, pe când alții și-au pierdut total sensibilitatea care i-ar face să tânjească după așa ceva.

Rămân așadar la firimituri din mine amestecate cu firimituri din ceilalți, însă această hrană nesățioasă mă irită și devine epuizantă psihic. E ca un joc în care inevitabil eu pic prost: *mă simt singur-mă întâlnesc cu cineva- mă simt și singur și enervat*. În lipsa substanței orice faci e fără rost, însă mie nu îmi este accesibilă substanța atunci când vine vorba de ceilalți fiindcă, după cum spuneam, vreau totul sau nimic. Nici nu mai vreau să ies din casă fiindcă este inutil, la fel de singur mă simt și acolo și aici, dar apoi aș avea de dat explicații fiindcă nu poți să dispari pur și simplu, oamenii se îngrijorează și atunci trebuie să vorbești de două ori mai mult că să îți justifici comportamentul. Aleg compromisul unor ieșiri săptămânale cu niște oameni simpatici și inteligenți, dar care nu cunosc de fapt nimic despre mine și nici nu îmi doresc să o facă, la fel cum nu îmi doresc nici eu, fiindcă și așa aveam prea puțin timp și energie pentru noi înșine, darămite pentru ceilalți.

Blestemul meu e că sunt prea conștient și înțeleg toate nuanțele. Sună destul de narcisist și aș prefera să fie așa, fiindcă atunci doar m-aș păcăli pe mine însumi și aș fi un biet prost cu o părere prea bună despre sine, ceea ce ar face viața mult mai ușoară. Realitatea e alta, chiar înțeleg mai multe decât aș vrea. De asta nu pot să mă supăr pe nimeni, niciodată, fiindcă cel mai des îl înțeleg pe cel care mi-a greșit mai bine decât se înțelege el însuși, îi întrevăd acțiunile de la rădăcină la răbufnire și nu îl pot condamna niciodată, fiindcă ce fel de om aș să condamn pe cineva care acționează dintr-o suferință pe care o înțeleg perfect? E mult mai ușor când nu înțelegi, fiindcă atunci poți să te enervezi, să te superi, să te cerți, și toate astea ocupă timp. Iar eu am atât de mult timp, nu știu cum să mai scap de el, orele sunt mereu nesfârșit de lungi.

Când ești conștient de sine și de ceilalți, nu poți să te amăgești cu emoții ieftine.

Conștiința asta e de fapt ceva foarte steril, e o povară de care nu ai cum să scapi. Ce mă supără cel mai tare e că, din punctul în care începi să reflectezi și să înțelegi, nu treci direct de la zbucium interior la pace și bucurie copleșitoare. Între cele două e o perioadă foarte stupidă în care mă bălăcesc de prea multă vreme, în care ești prea conștient ca să acționezi conform frustrării și impulsului, și prea slab ca să fii fericit că nu mai poți face asta. E o etapă inodoră și incoloră, și adesea mă surprind cu ochii pe tavan fabulând cu poftă la viețile oamenilor care nu și-au pus niciodată astfel de probleme. Ce ușor pare totul atunci când ești prost și fericit.. Dar astea sunt gânduri ofilite, le-am învățat în minte prea multă vreme și le-am aflat deja răspuns, nici nu știu de ce mai îmi bat capul cu ele.

În zilele mele cele mai bune, mă gândesc că ceea ce trebuie să faci cu suferința este să o strângi pe toată, să o aduni în pumni de prin buzunare și sertare și toate cotloanele prin care, perfidă, reușește să se ascundă; și să o transformi pe toată în bunătate. N-am întâlnit în toată viața mea decât un singur om care a reușit cu adevărat să facă asta, sau cel puțin mi-a dat impresia că ar fi reușit.

Omul ăsta avea o inimă colosal de mare, cum numai cei care au pierdut tot și au reușit să se ridice pot să aibă; o inimă atât de mare încât parcă simțeam că mă înec în ea, iar mie nu îmi place deloc să simt că nu mai dețin controlul, așa că m-am retras oripilat din preajma sa, fiindcă inima aceea imensă ocupa prea mult spațiu, pe când mie nu îmi place să fiu atins. Inima asta atingea tot, se lipea de pereți și de haine, iar amintirea atingerii ei îți rămânea mult timp pe piele, cuminte ca un client în cafenea care zăbovește după ora închiderii și bunul simț nu te lasă să îl gonești.

Eu țin multe doar pentru mine, și cred că oamenii ar trebui să facă asta mai des. Omul despre care am vorbit mai sus, a cărui mare virtute era mărinimia și mare defect spiritul intruziv, nu ținea nimic pentru sine și parcă nu te lăsa nici pe tine să o faci, stabilind mereu o familiaritate crescândă, cerând mereu mai mult și mai mult și mai mult. Nu-i de mirare că am fugit cu primul tren (metaforic vorbind, fiindcă sunt insuportabil de sedentar). Cred că ceea ce vreau să zic e că orice lucru rău trebuie convertit în ceva bun, însă există și marele păcat al prea binelui, al prea multului.

Atât despre zilele bune. În cele rele tind să mă victimizez și să uit tot ce am gândit până atunci. Amnezia asta îmi lasă un gust tare amar, fiindcă în acele clipe mă simt cu totul pierdut în spațiu. Eu sunt în mare măsură ceea ce gândesc, fiindcă pe acolo îmi petrec cel mai mult timp, iar în zilele în care orice progres e temporar șters cu buretele, simt că nu mai sunt nimic. Cel mai frică îmi e să uit, fiindcă nu aș mai exista.

N-am nici cea mai vagă idee care e rostul cuvintelor pe care le bălmăjesc și le scriu când am energie, poate că nu e nici unul, însă asta nu mă oprește fiindcă cuvintele trebuie să iasă afară, dacă rămân pe dinăuntru putrezesc și devin înecăcioase, mi se lipesc de corzile vocale ca un fum gros și nu mai sunt în stare de nimic. Asta e singura metodă

prin care pot, temporar, să le împlânzesc.

Dacă, citindu-le, vă încearcă o senzație de disconfort sau dispreț față de pesimismul meu, aflați că nu vă disprețuiți decât pe voi înșivă, sau mai precis acea parte din voi pe care încercați să o alungați sau acoperiți cu fel de fel de substitute. Ce gândesc eu am gândit cu toții, fiindcă deși singuri în bucurii și în tristeți, nu suntem deloc diferiți, iar gândurile au resurse limitate prin care își pot bate joc de noi, ceea ce înseamnă că sunt repetitive și recurente. Sau poate sunt defensiv în mod nejustificat, poate că, citind, v-ați regăsit dureros sau nostalgic în cele trăite de mine. Atunci vă urez bun sosit, tovarăși de drum, pe calea singuratică pe care trebuie să o străbatem până când găsim adevărul, sau să murim încet încercând.

Imagine: Edward Moran – „The Sea” ; Sursa: Smithsonian American Art Museum